

Ίσταμαι μεταξύ δύο Σταυρών

12/04/2020

Ίσταμαι μεταξύ δύο Σταυρών, δηλαδή, είμαι τοποθετημένος – στέκομαι – (μεταξύ) ανάμεσα σε δύο Σταυρούς.

Το ίσταμαι, είναι η παθητική φωνή του ρήματος ίστημι, που σημαίνει: στήνω, τοποθετώ κάτι όρθιο.

Η λοξή σταύρωση, έχει την ετυμολογία της σε αυτό ακριβώς το ρήμα. Οι Πέρσες, ήταν οι πρώτοι που εφάρμοσαν αυτήν την θανατική ποινή κατά τον 6ο π.Χ. αιώνα. Θεωρείται, ότι επινοήθηκε για να μην έρχεται σε επαφή το σώμα του καταδίκου με την Γή και την Μολύνει! Κατηργήθη το 337 επί Μεγάλου Κωνσταντίνου, μετά από χιλιετία!

Η έμπνευση, για τον προσωπικό μου συμβολισμό της Σταύρωσης του Ιησού, γεννήθηκε από τα διαβάσματα των κειμένων του αγαπημένου μου Νίκου Καζαντζάκη, που αφορούν τον τελευταίο μεγάλο μύστη. (88 φορές στην Καινή Διαθήκη ο Ιησούς προσδιορίζεται ως ο Υιός του Ανθρώπου)

Άλλοτε, στις Γραφές, προσδιορίζεται ως ο Υιός του Θεού κι άλλοτε ως ο Υιός του Ανθρώπου.

Είμαστε κομμάτι του Θεού, ο Θεός βρίσκεται μέσα μας. Αυτό ακριβώς τόνιζε, έστω και υπαινικτικά (εξαιτίας της περιορισμένης κατανόησης των ανθρώπων της εποχής).

Ο Ιησούς, πρεσβεύει την ένωση ύλης και πνεύματος. Είναι η παρουσία, που ήρθε να αποδείξει, ότι όχι απλά ο άνθρωπος έχει την ικανότητα να φθάσει στην θέωση, αλλά ήδη ότι εκ γενετής είναι θεϊκή κιβωτός.

Ο Ιησούς ως διδάσκαλος δεν πρόσταζε, δεν έδινε διαταγές, προέτρεπε, χρησιμοποιώντας συχνά παραβολές, αλλά κυρίως μέσα από την ίδια την βιωματική, όρισε την αγάπη ως μνητική κατάσταση. Καθόλου παράδοξο λοιπόν, το πώς ένας τόσο ανατρεπτικός για την εποχή του Δάσκαλος, κατέληξε στο να του επιβληθεί η εσχάτη των ποινών, Καθολική Σταύρωση.

Η ποινή εκτελέστηκε στο λόφο Γολγοθά, που σημαίνει Κρανίου Τόπος. Δεξιά κι Αριστερά του οι δύο ληστές.

Πάμε λοιπόν τώρα να αποσυμβολίσουμε τα παραπάνω. Στο κεφάλι μας μέσα –Κρανίου Τόπος - τις περισσότερες φορές επικρατεί η αντίθεση (δύο ληστές). Κι αυτή η αντίθεση οδηγεί σε αλλοτρίωση και σε σκληρότητα.

Σκληρότητα, απέναντι στον Εαυτόν μας, στον συνάνθρωπό μας, στα πάντα γύρω μας.

Ποίοι είναι αυτοί οι δύο Σταυροί-ληστές;

Ο εξ αριστερών αντιπροσωπεύει τον Φόβο, κουβαλά μέσα του την άγνοια και την προσκόλληση στο χθόνιο.

Είναι εκείνος, που χρησιμοποιεί το σαθρό επιχείρημα, ό,τι ακολουθεί την «Φύση» του, ενώ απλά υποτάσσεται σ' αυτήν.

Είναι εκείνος, που αβίαστα, της επιτρέπει να τον χειραγωγεί. Έχει ταύτιση με την Ύλη.

Βαπτίζει την ματαιοδοξία Ανάγκη.

Είναι εγωκεντρικός, χωρίς να αντιλαμβάνεται ότι είναι αλληλένδετος με τα πάντα γύρω του και άρα του λείπει η κατανόηση ότι συμβάλλει με τις πράξεις του, ή την Απραξία του, όχι μόνον στην επιδείνωση και την επιβάρυνση του περιβάλλοντος κόσμου του, αλλά προκαλεί ουσιαστικά την προσωπική του Αβελτηρία.

Το μικρό αδύναμο «Εγώ», φοβάται την ανυπαρξία, ξέρει πως δεν έχει ρόλο και υπόσταση σε ένα σύμπαν Ένωσης.

Διχάζει, διασπά, τρομοκρατεί, αποπροσανατολίζει, καθηλώνει, διαβάλλει, ψεύδεται, προσπαθεί να κρατηθεί και να επιβιώσει μέσα από τον Φόβο.

Ζεί και τροφοδοτείται μέσα απ' αυτόν.

Ο εκ δεξιών αντιπροσωπεύει την Αγάπη.

Είναι εκείνος, που έχει αντιληφθεί, ότι ο σκοπός του Ανθρώπου είναι όχι μόνον να εξελίξει την φύσην του, αλλά και να την ξεπεράσει.

Γνωρίζει την θεϊκή του υπόσταση και προέλευση.

Αναλαμβάνει καθήκον να υπηρετεί την Αρετή.

Αναλαμβάνει την ευθύνη, όχι μόνον των επιλογών του, αλλά και των επιλογών ολόκληρης της Ανθρωπότητας. Την ευθύνη για έλλειψη Δικαίου, για την δυστυχία των συνανθρώπων, την ευθύνη για την όποια ασχήμια τον περιβάλλει.

Γνωρίζει ό,τι είναι ένα με τους Πάντες και τα Πάντα.

Χωρεί και Συγχωρεί.

Συνθέτει και Ενώνεται.

Στην Ένωση δεν υπάρχει Τέλος, δεν υπάρχει Θάνατος, υπάρχει Εξέλιξη.

Η αγάπη βλέπει ομορφιά ακόμη και στο διαφορετικό και βιώνει ότι το διαφορετικό είναι το όμοιο.

Μετατρέπει το πάθος σε ανιδιοτέλεια.

Γιατί λοιπόν τοποθετούμαστε μεταξύ δύο Σταυρών;

Επειδή δεν αποδεχόμαστε και δεν συμφιλιωνόμαστε με την ιδέα, ό,τι - ακόμη- εμπεριέχουμε και τους δύο!

Κι ενώ φοβόμαστε ν' αποτινάξουμε τον φόβο, ταυτόχρονα δυστυχούμε καθώς δεν είμαστε σε θέση, να αγκαλιάσουμε ολοκληρωτικά και ν' αγαπήσουμε άνευ όρων το Θεϊκό – Ενωτικό μας κομμάτι.

Εκεί έγκειται η δοκιμασία.

Σε τι να εστιάσουμε, σε τι να Πιστέψουμε σε αντίθεση με τα φαινόμενα. Γιατί έτσι θα μάθουμε, έτσι θα ενθυμηθούμε, τόσο την Προέλευση, όσο και τον Προορισμό μας.

Όταν συμβεί η αλλαγή μέσα μας, η συνειδητοποίηση της Εσωτερικής Δύναμης, καθώς και η κατανόηση των μηχανισμών που μας ελέγχουν, η Ανέλιξη δεν θα παραμείνει επί μακρόν μία Ουτοπία για τους πολλούς και η Εσωτερική Ειρήνη μία πραγματικότητα για τους ελάχιστους.

Στυλιανός Χαμηλοθώρης